

**Kirken
genåbnet**
Side 4

**Min datter
fik gode
værdier med**
Side 7

**Spændende
at møde
Thorsø-folk**
Side 14

Thorsø Kirke

Magasinet 2019

Thorsø kirke er byens ældste bygning

Thorsø kirke er oprindelig fra ca. 1200. Den består af romansk apsis, kor og skib med sengotisk vest tårn. De romanske dele af kirken er oprindelig opført af frådsten og al. Materialet kom formentlig fra egnen omkring kirken.

Jordskælv i 1759

Den 22. december 1759 var der et kraftigt jordskælv ude i Kattegat. Rystelserne bevirkede, at Thorsø kirke blev meget kraftigt beskadiget. Den hørte som de fleste kirker på egnene under Grevskabet Frijsenborg. Her fik man kongens godkendelse til at rive kirken ned, men de lokale bønder fik det dog forhindret, og kirken blev genopført.

Kirkeklokken

Klokken er fra 1884. Automatisk ringning er først installeret i efteråret 2005. Kirkeklokken ringer hver morgen og aften for at markere arbejdsdagens begyndelse og afslutning. En tradition helt tilbage til middelalderen. Der ringes også ved alle gudstjenester og kirkelige handlinger, fx bryllupper og begravelser. Oprindelig skulle kirkeklokken være med til at fortælle de omkringboende,

at nu skulle de gå i kirke. Kirkeklokken ringer derfor tre gange inden gudstjenesten begynder.

Kirkeklokkens ringetider

1. april - 31. oktober:

Morgen kl. 7.30

Aften kl. 16.30

1. november - 31. marts:

Morgen kl. 8.00

Aften kl. 16.00

Nyere renovering

Kirken var i 2012 gennem en gennemgribende indvendig renovering. Kirkens inventar og loftet blev nymalet, og murværket oppudset helt fra det oprindelige jernal. I den forbindelse blev der anskaffet et nyt maleri til kirkerummet, som kunstneren Christina Mosegaard udførte. Maleriet fik titlen »Blomstre lad muld«. ■

Thorsø sogn - Favrskov provsti - Aarhus stift

Antal folkekirkemedlemmer: 1.452 – Antal indbyggere: 1.640 (2016)

Flere gå

- mange deltager i kirkens arrangementer

»Der kommer flere i kirke nu, end der gjorde for 15 år siden. Mange forskellige kommer til de arrangementer, gudstjenester og aktiviteter, vi indbyder til, men det er vigtigt for os at se på, hvordan vi kan gøre det bedre. Derfor vil vi også med dette magasin synliggøre kirkens arbejde og lægge op til, at vi gerne vil have ideer til nye tiltag«. Det siger Erik Bertelsen, formand for menighedsrådet, som er opmærksom på, at nogle grupper nok kunne ønske sig mere af kirken. På et fremtidsværksted i menighedsrådet kom en vrimmel af gule sedler op med den ene idé efter den anden. Der blev også set på, hvor mange medlemmer af kirken, der er i hver aldersgruppe, og bagefter hvilke aktiviteter og tilbud der er. Formålet var at gøre Thorsø kirke til en levende kirke for alle – så de fleste får lyst til at bruge kirken. Det er fortsat visionen.

Levende sten

Kirken er både en bygning og en levende organisme bygget af levende stene: »Levende

r i kirke

stene vil for mig sige det liv, der er mellem mennesker – det udspringer i nærvær, omsorg og kærlighed for sin næste. At man kommer i kirken og hører de ord, kirken er sat til at forkynde. Mange kender ikke grundindholdet i kristendommen, og det er en skam for den kristne tro kan skabe et livsfundament. Måske skal vi lave nogle aftener med kristendommens ABC? Det har vi talt om,« funderer formanden.

Menighedsrådets opgave er at fremme folkekirkens liv og vækst. Og den opgave kan foldes ud på mange måder:

»Jeg tænker kirkens opgave, som når vi skærer et stykke lagkage. De er mange opgaver og budskaber at formidle. Når vi skærer et stykke kage, skal vi ind til centrum, og i den kristne tro er det, at Jesus elsker mig. For mig er det at gå i kirke en forudsætning for at bevare min tro. Den gave, vi får i dåben, bliver bevidst og i gudstjenesten pakket ud og levende, fordi vi hører om den kristne tro, der giver os håb. Det inspirerer ind i mit eget liv. Samtidig oplever jeg glæde ved at synge salmerne og være i fællesskabet.«

Elsk Thorsø

»Elsk Thorsø« var en idé fra fremtidsværkstedet: »Vi ville gøre Thorsø til et bedre sted at leve, hvis vi hjalp hinanden. Vi ville gerne slå et slag for venlighed, hjælpsomhed og gæstfrihed hos dem, der byder indenfor. En treklang. Og der var ingen bagtanker. Det handlede om at vise omsorg, række ud til andre, lige som Jesus gjorde det hele tiden,« siger Erik.

Den generelle respons på »Elsk Thorsø« var rigtig god, selvom kun ganske få ville elskes, men menighedsrådet fik mange roser

Menighedsrådsformand Erik Bertelsen har brugt mange timer på at få forsikringen til at betale for de mange stjålne ting. Det lykkedes.

for at have taget initiativet: »Der var nok ingen forventning om, at kirken ville hjælpe på den måde. Fra større byer ved vi, at der er en barriere, når man skal bede om hjælp. Den oplevelse havde vi også, selvom folk gerne vil hjælpe med noget konkret. I mange år var det naturligt naboer og mennesker i mellem at hjælpe hinanden. Så tog det offentlige over i mange ting, men nu er flere opgaver på vej tilbage i det nære. Og der vil kirken gerne række ud.« ■

Vision: Thorsø kirke – en levende kirke for alle

- Kirkens liv og vækst skal have fokus
- Tilbud til alle alders- og målgrupper
- Der arbejdes målrettet på at aktivere flere frivillige
- Medlemmer af menighedsrådet: Erik Bertelsen, Jan Rosendal, Vicki Nielsen, Inger-Lise Halkjær Horn, Tine Sakskøbing og Hans Jørgen Dahlgaard. Præsten er selvskreven medlem af menighedsrådet.

Kirken er blevet sig selv igen

Flere har allerede set, at det oprindelige og det nye i kirken går hånd i hånd

Så er Thorsø kirke blevet gen-etableret efter det omfattende tyveri i sommeren 2016. Det blev en lang proces på grund af tovtækkeri med forsikringen, men det er endt med, at den betaler alle udgifter. Så nu er både messehagler, orgelpiber, lysestager, dåbskande og de manglende træfigurer på altertavle og prædikestol nyerhvervet, da ingen af de stjålne genstande er fundet igen.

Nu kan man ikke bare lige bestille nye ting på internettet, hver genstand har kompetente håndværkere skabt: Væveren de flotte messehagler, sølvsmedens lysestager og dåbskande og billedskæreren træfigurerne.

Håndværkerne, der har udført opgaverne, har med stor omhyggelighed og indlevelse genskabt det stjålne. Fx er altertavlens seks figurer udskåret og snittet med kniv som det skete for 400 år siden. Samtidig er alle værdigenstande i sognets ældste bygning nu DNA-mærket. ■

Kirke er mange oplevelser – og mange flere end vist her

Kirken fandt sig selv igen ved åbent hus.

Fakkeltog, risengrød, fejring af 1. søndag i advent.

Fyraftensmøde med Birgitte Jakobsen, politiassistent i Østjyllands Politi.

En fyldt kirke Alle Helgens aften, hvor mange, der havde mistet et kært familiemedlem inden for det seneste år, var mødt frem. Der blev tændt et lys for hvert menneske, der var bisat/ begravet fra Thorsø kirke de sidste 12 måneder.

Pinsegudstjeneste i det fri.

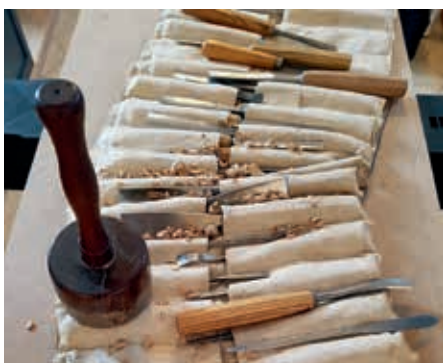

Alteret

Hovedfeltet i alterpartiet er en lille kasseagtig scene, hvor »Den sidste nadver« foregår. Kristus sidder i midten bag bordet. Ved bordenderne står to disciple i profil. Foran bordet sidder Judas og en anden discipel. Topfeltet viser den korsfæstede Kristus, og som topfigur er fremstillet den opstandne Kristus med sejrsgane og omgivet af to romerske legioner.

Claus Englund Pedersen har arbejdet 11 måneder med figurerne

Billedskærers figurer er unikke

Det har taget billedskærer Claus Englund Pedersen fra Køge 11 måneder at udføre det omfattende arbejde med nyskæring af de store træfigurer fra alterpartiet og helligåndsduen på prædikestolen. Med sin ekspertise i historiske og billedskærermæssige håndværksteknikker har han arbejdet intenst, koncentreret og med stor nøjagtighed. Udgangspunktet var billeder, som han har modelleret og transformeret over i træfigurer, der nu fremstår som personligheder med følsomme ansigtstræk. Claus har bl.a. brugt tid på at undersøge, hvordan kunstneren Rasmus Christensen på andre figurer draperer ansigtstræk og hvilken teknik, han benytter for at kunne implementere den i rekonstruktionerne til Thorsø kirke. »Jeg er selv tilfreds, og når jeg hører folks reaktioner på mit arbejde, bliver jeg glad! Mit kriterie var, at det skulle være så autentisk, selv om det er meget vanskeligt at skabe no-

get, man kun har på foto og ikke med egne øjne kan se tredimensionelt. Men jeg synes, jeg kom i mål,« smiler han.

Hvert snit har konsekvens

I mange måneder var han i en »Thorsø boble«. Inden var der dog masser af grundige forberedelser og studier. Fx er figurerne først modelleret i ler, inden billedskærerarbejdet for alvor optog Claus' vågne timer, fordi hvert snit har konsekvens: »Det er meget koncentreret. Jeg kan aldrig sætte min indsats på autopilot, for der er konsekvens hver gang, jeg hugger løs. Jeg former samtidig med, at jeg arbejder.« Efterfølgende er figurerne malet i lige nøjagtig de nuancer, som var før. I en efterfølgende rapport til Nationalmuseet er noteret, at Claus har skabt flere figurer: »Vi skal notere, hvad der er originalt, og hvad der er nyt,« forklarer den tålmodige billedskærer. ■

Messehaglerne er kunst

Elín Stefánsdóttir genskabte de stjålne messehagler. Hun havde de 27 år gamle mønstre liggende, som hun justerede lidt, inden hun på ny gik i gang med arbejdet. Ulden farver hun selv, og silken til symbolerne er nøje udvalgt. At damaskvæve en messehagel tager et sted mellem 6-8 uger, når de er to, der hjælpes ad. Elín er en rutineret kunstner og væver bosat på Mols. Her hjælper hendes mand, Gert Madsen, hende med de mange projekter.

»Jeg lægger megen vægt på enkelhed, og at arbejdet er i harmoni med det eksisterende, så tekstilerne indgår i en helhed. Vi bruger udelukkende naturmaterialer af høj kvalitet og stor holdbarhed. Det er nu godt nok første gang, jeg væver eksisterende messehagler på ny,« fortæller Elín Stefánsdóttir.

I 120 danske og islandske kirker kan man finde hendes værker. ■

Elín Stefánsdóttir (th) havde stadig mønstrene på messehaglerne i skuffen, da hun blev ringet op og fortalt om tyveriet i kirken. Hun vævede dem på ny med små ændringer i forhold til originalerne.

Karen og Tonny Østergaard synes deres unikakunst til Thorsø kirke passer godt ind.

Kirkesølvsmeden

Med sine 40 års erfaring arbejdede kirkesølvsmeden Tonny Fredberg Østergaard på nye alterstager, gulvstager og dåbskande til Thorsø kirke. De nye alterstager er designet ud fra lanternerne i kirken, og de blev lavet af 35 kg messing: »De er massive, og jeg har hamret på dem med nok 10.000 hammerslag. Derefter er de poleret og lakeret. De vejer 10 kg hver,« fortæller han.

De nye store gulvstager er plademessing og matcher designet på alterstagerne. Den smukke dåbskande er også lavet med »hammerslag-konceptet«, og sammen optræder de som en helhed.

Det er langt fra første gang kirkesølvsmeden leverer til en kirke. Mange specialopgaver for danske og udenlandske kirker har han haft i årenes løb med fremstilling og restaurering af kirkesølv i alle afskygninger. »Min hustru Karen er min bedste og værste kritiker,« siger han med et glimt i øjet. ■

I dåben fik Rose gode værdier med

Tinus Bengt Pedersen går hjemme på forældreorlov med Rose, der blev døbt den 1. september i Thorsø kirke. Inden kom sognepræst Jakob Fink hjem til familien, hvor de fik sig en god snak om dåbens betydning, og hvordan det skulle foregå i kirken: »Jakob var også god til at fortælle om, hvad kristendommen kan sige ind i vores nutid. Og han tog sig tid til at lytte.«

Inden havde Tinus og Roses mor, Mie, talt om en eventuel barnedåb: »Jeg synes, Rose skulle døbes, da jeg tror på, at man får noget værdifuldt med sig videre. Noget af det, kirken står for, er at værne om værdier som fx næstekærlighed og omtanke for andre. Det er et meget vigtigt budskab ind i en verden, hvor både præsidenter og guerillaledere arbejder i modsat retning.«

Bekymring og lettelse

Normalt arbejder han som bygningskonstruktør i Aarhus, men lige nu har Tinus dog tre måneders forældreorlov. Da Rose blev født, holdt han også en måneds orlov. Forud var gået en graviditet fuld af både voldsom bekymring og glæde. Bekymring fordi Mie i 2016 måtte føde en dødfødt baby i 24. uge. Derfor var glæden og lettelsen også stor, da Mie og Tinus stod med sprællevende Rose i favnen: »Som nybagt far vil jeg rigtig gerne opleve det hele med Rose, så hun kan knytte sig til begge forældre. Mie kunne så begynde på arbejde igen, og jeg har da for længst fundet ud af, at der altid er noget at lave herhjemme,« smiler han.

Farrollen

Om farrollen siger han: »Jeg har prøvet at forberede mig så godt, jeg kunne. Alligevel tænker jeg, at jeg skal finde mig selv i rollen og huske, at ikke alt kan forberedes, men nu har jeg tiden til at nyde det. Mies to døtre har også taget godt imod deres lillesøster, og ja, det er stort at blive far.«

Tinus kalder familien for »højtidskristen«, selv om han kender kirken udmærket. Fx fra vikarjob som organist. Til barnedåben var han far, og det blev en festdag med telt i haven, leg på trampolin og hygge med familie og venner. ■

»Jeg vil gerne præge mit barn til at gøre det gode. Ved dåben blev Rose en del af et fællesskab, som står for gode værdier og dansk tradition,« siger Tinus Bengt Pedersen.

Hvem er frihedskæmperen på gravstenen?

»Det blev aldrig glemt i vores familie. Det var ganske frygteligt. Min svigerfar troede ikke, min svigermor overlevede tabet af deres søn, for de havde dybt bekymrede prøvet at stoppe ham uden held. Nu havde de kun et afskedsbrev.« Ordene kommer fra Lejla Skaftø, som sidder med det sangark, der blev brugt til svogerens begravelse. Verset *»Kæmp for alt, hvad du har kært, dø om så det gælder...«* blev virkelighed, da 20-årige Svend Egon Nielsen, efter et tip fra en stikker, blev skudt af tyskerne i Ryvangen den 13. marts 1945. Et par måneder efter kom han hjem i jernkiste til barndomsbyen Thorsø, hvor der blev holdt en stor højtidelighed, og på torvet i Thorsø havde mange lagt buketter og blomster for at ære den unge frihedskæmper. Ved begravelsen sang koncertsangerinde Elsa Jena, som alle kendte fra radioen.

Prægede familien

Lejla var gift med Knud Erik, og de havde Thorsø maskinforretning i en årrække.

»Jeg er glad for, at min 'frihedskæmper-svoger' ikke er glemt,« siger Lejla Skaftø. Her sidder hun med sangbladet fra begravelsen i 1945.

Knud Erik var lige blevet konfirmeret, da Svend Egon blev skudt. Broderens død prægede familien. Fx værnede forældrene om gravstedet, og søndagsgåturen gik ofte op forbi Svend Egon. Da Lejlas svigerforældre døde og blev begravet på Thorsø kirkegård, var det magtpåliggende for hendes mand, at der skulle to buketter op – en til hvert gravsted. I dag går Lejla ofte på kirkegården, for nu ligger Knud Erik der også. Så nu afleveres tre buketter: »Jeg synes, der er så fredfyldt på kirkegården, og så er graverne så flinke.«

»Jeg har haft mine børn og børnebørn med ovre i Ryvangen i København for at se pælen, hvor Svend Egon blev henrettet. Der er også en plade med hans navn. Jeg synes, det er vigtigt, at børnene lærer et stykke Danmarkshistorie på den måde. I mit stille sind tænker jeg, hvor frygteligt det måtte være, hvis det var en selv. Man kunne jo ingenting gøre.«

Sundere for medarbejderne

Graverne må ikke længere ligge på knæ i mange timer for at grandække kirkegårdens gravsteder, da Arbejdstilsynet har nedlagt forbud mod det.

Konkret betyder det nye måder at grandække på, fx at en del laves indenfor ved borde i ordentlig arbejdsstilling for siden at blive båret ud de forskellige steder.

Derfor har graverne fra i år grændækket på plade, net og tov.

Nu arbejdes der ved borde, når grændækningen skal forberedes.

En udmærket maskinpark på kirkegården er ikke ringe, synes graver Jan Petersen, der også sætter en ære i et godt arbejdsmiljø. Gravermedhjælper Inge Andersen i baggrunden har travlt med grandækningen. 1,6 ton gran brugte de for nylig.

Får mere livsglæde på kirkegården

I mange år har medarbejdere på kirkegården i Thorsø været en broget flok, hvilket graver Jan Petersen uddyber:

»Tilbage fra min start her manglede jeg en medhjælp, og dengang blev det muligt at ansætte langtidsledige de første år. Senere blev det mennesker, der var socialt hårdere ramt, og vi havde da også en ung mand med fodlænke. Vi har også nogen i flexjob. Jeg synes, vi er heldige, at vi har den mulighed. Selv om man kun er her få timer om ugen, kan indsatsen bruges. Samtidig er det spændende, for folk får det bedre. De trives her. Det, jeg kan hjælpe med, er at snakke, give opgaver, som de kan løfte – og så masser af frisk luft og meget højt til himlen i

folkekirken,« smiler han. Han kan lide at gøre noget godt for andre mennesker, hvilket i denne forbindelse er muligt i samarbejde med kommunen. På et mentorkursus fik han også gode input: »Jeg er tilfreds med, at vi gør noget. Hvis ikke kirken har mod til at hjælpe, hvem skulle så?«

Lytter

Om jobbet på kirkegården fortæller han, at de bruger meget tid på at tale med pårørende i forbindelse med glædelige begivenheder som dåb og bryllup, men også om den sorg, der følger med at miste: At møde mennesker i sorg kan være svært, dog skal man være god til at lytte og fange folks signaler.

»Jeg siger altid: 'jeg kondolerer', selv om det er en gammel vending, men for mig er den neutral. Man skal ikke være bange for at snakke med folk.«

Nogle gange bliver de nødt til at afslutte samtalen og fortælle, at de må videre med arbejdet, dels på kirkegården i Thorsø, men også i Aidt.

Også arbejdet med kollegerne synes Jan er utroligt spændende: »Jeg vil rigtig gerne hjælpe den enkelte medarbejder til at have det godt og trives på vores fælles arbejdsplads. Det er muligt i samarbejde med kommunen, menighedsrådet og Inge, min gravermedhjælper.«

»Jeg har levet i den bedste del af Danmarkshistorien,«
udbryder Mary Madsen.

Jeg tænker så godt i kirken

Hun sniger sig til at synge med på salmerne i kirken, selv om hun efter eget udsagn ikke har mange toner i livet: »Men så må Gud jo give mig en salmetunge,« smiler hun med et glimt i øjet. 87-årige Mary Madsen kan huske, da der var kakkelovn i kirken. Hun er barnefødt på Thorsø Mark og har kun været væk fra sognet et par år. Kigger man 50 år tilbage, vil man kunne finde hende på listen over formænd for Thorsø menighedsråd, hvor hun i en årrække lagde en stor indsats. Derfor er det heller ikke overraskende, at Mary har holdninger og engagement til kirkens liv. Hun husker, at der for en del år siden har været tyveri af lysestager og alterbægre. Dengang havde kirketjeneren nikket til en kvinde med en babylift, der gik ind i kirken, men der var nok ingen baby i – men tyvekoster, da hun gik ud igen.

Bal og bøn

»Jeg er fra et almindeligt husmandssted, hvor vi var fem søskende. Af og til fik jeg lov til at komme i kirke om søndagen. I min barndom tog man ikke sådan børnene med, og jeg var glad, når det var min tur,« fortæller hun. Senere kom hun ud at tjene, og der lærte hun, at hvis man kunne gå til bal om lørdagen, så kunne man også gå i kirke om søndagen: »Det var der, jeg fik vanen, og jeg har altid været glad for kirkegangen.«

»Jeg nyder meget kirkerummet og stemningen, mens jeg lader mine tanker gå i alle mulige retninger – både til fortid og fremtid – især tænker jeg på min familie og på de børnebørn, der som soldater snart skal udstationeres igen. Jeg går også af og til i andre kirker. For nylig var jeg fx i Varde, fordi mit oldebarn skulle døbes,« siger Mary, der nu er oldemor til 10.

Hun kan godt lide gudstjenesterne udenfor fx til pinse, og hun deltager i flere af kirkens forskellige arrangementer, fx dem for seniorer. ■

10-årige
Anne Sofie
elsker
at synge

Koret lærer mig at synge bedre

10-årige Anne Sofie Hardt Gertsen synger med i kirkekoret på tredje år. Det første år fulgtes hun med en veninde, men nu går hun selv derhen:

»Jeg elsker at synge, og til kor lærer jeg både at bruge min krop og min stemme. Det er sjovt at være med, fordi der altid sker noget nyt. Vi arbejder også med rytme og vejtrækning, mens vi varmer stemmerne op,« fortæller Anne Sofie. Hun kan lide de fleste sange og salmer; »sensommervisen« er hendes yndlingssang, men »Under stjernerne på himlen« er også god. Sidstnævnte sang hun til forældrenes kobberbryllup og til egnsfesten i Thorsø sidste år.

»Når jeg synger, slipper jeg mig selv løs på en eller anden måde, og det kan jeg godt lide. Hvis man har været uvenner med nogen i skolen, glemmer jeg det, når jeg er til kor.«

Koret synger ofte i kirken. Det medvirker fx altid til spaghettigudstjenester:

»Jeg kan godt lide at være i kirken. Som spejder kommer jeg der også.«

På spørgsmålet om Anne Sofie skal være professionel sanger, nu hun bestemt ikke lider af sceneskræk, siger hun: »Nej, jeg vil arbejde for, at Thorsø bliver en lidt større by, hvis vi bygger et storcenter. Desuden vil jeg blive ved med at synge.«

Fint initiativ med Elsk Thorsø

- en kærlighedserklæring

Mette Sørensen var en af dem, der meldte sig til at hjælpe, da Thorsø kirke efterlyste folk, der ville give en hånd med i projekt »Elsk Thorsø«. Udgangspunktet var, at der måtte være nogle, der gerne ville have praktisk hjælp til noget – og så nogle der ville hjælpe. Ud fra de tre værdier venlighed, hjælpsomhed og gæstfrihed kunne man så gøre en indsats for hinanden.

»Selv om jeg er forbavset, så er jeg nu ikke vildt overrasket over, at så få reagerede, for de fleste synes ikke, det er rart at be-

de om hjælp. Derfor tror jeg, man skal ud og opsøge folk og spørge dem, hvad man kan hjælpe med,« siger Mette.

Udfordringen

Hun mener også, der er en stor barriere ved at skulle ind i folks private hjem, selv om kirken er garant for, at det er ok: »Det kan være grænseoverskridende, men jeg synes, formålet er godt, og håber, vi kommer i gang på sigt. Jeg har selv god erfaring med fællesskaber, hvor man mødes, snakker og spiser sammen,« siger hun.

Det var i kirkebladet, hun så opfordringen.

Hun tilmeldte sig i en mail og skrev: »Jeg kan hjælpe med almindelige praktiske ting, og så kan jeg lave mad, men ikke bage.«

På spørgsmålet om hvorfor, svarer hun: »Fordi jeg elsker Thorsø! Det er det første sted, jeg har følt mig rigtig hjemme, og det var i løbet af fem minutter. Så jeg tænkte, at jeg da nok kunne finde tid til at hjælpe, selvom der foregår meget i byen,« tilføjer Mette, der sidder i Thorsø Håndværker- og Borgerforening. Tidligere havde hun grillen i 17 år, men nu arbejder hun udenbys.

Mette Sørensen

»Jeg vil gerne strikke flere dåbsklude, så der må gerne komme flere babyer,« siger Gerda.

Dåbsklude til alle dåbsbørn

Gerda Vildrik Rasmussen strikker glad og gerne til andre mennesker, så da menighedsrådene efterlyste nogle til at strikke dåbsklude, meldte hun sig med det samme. Forskellige mønstre var der hun kunne vælge imellem – hun tog det sværeste med Luther-rosen. Sådant en dåbsklud med det komplicerede mønster tager hun en aften om at strikke. Nu har hun strikket 15 i blødt, hvidt bomuldsgarn af den gode kvalitet.

»Den næste, der skal døbes, er en pige. Jeg syer hendes forbogstaver på dåbskluden, så den er en personlig hilsen fra kirken til dåbsbarnet,« fortæller hun.

Hun tegnede mønsteret over på storternet papir for at få det bedste vue på ret og vrang, da hver eneste pind er forskellig, men hun er garvet:

»Det skal jo være ordentligt. Jeg elsker at lave håndarbejde. Kan det blive til gavn og glæde, og kan dåbskludene gøre lykke, da er det godt.«

Dåbskluden er en strikket klud, der ligger på døbefonten i kirken, når der er dåb. Den bruges til at tørre vandet af den døbttes hoved, og man får dåbskluden med sig hjem til minde om dåben. Hver dåbsklud bærer forbogstaver på den, der skal døbes. ■

At lyse op

I aften er kirken fuld af familier med børn, der er til spaghetti-gudstjeneste. Præsten gør noget ud af at forklare, at det er en god ide at folde hænderne og lukke øjnene, når man beder en bøn, for så er det lettere at koncentrere sig. Han taler også om, hvor meget styrke et lys har. Da lyset bliver slukket i kirken, og mørket markant holder sit indtog, får alle kirkegængere syn for sagen. Og da et stearinlys bliver tændt, oplyses mørket: »Det første, Gud skabte, var lyset – og Jesus er også et forbillede på, hvad vi kan gøre, for han prøvede altid på at lindre, lytte og hjælpe. At lyse op. Når vi gør noget for andre, er vi lys i hinandens liv,« siger præsten blandt andet. ■

Silje og Jane: Hyggeligt

Silje tog med sin mor og bror i kirke. Egentlig skulle hun have været til håndbold, men hendes lillefinger er forstuvet!

»Jeg nåede slet ikke at kede mig, det var sjovt,« siger Silje. Jane smiler: »Ja, det er en hyggelig måde at tage sine børn med til spaghetti-gudstjeneste. De moderne salmer kan jeg fint relatere mig til. De er lettere at forstå og mere vedkommende.«

Tina Gertsen

»Min datter Anne Sofie er med i kirkekoret, så det er blevet en fast tradition, at jeg er med i kirke, når hun synger. I dag er det hyggeligt at gå over i Sognehuset og få aftensmad efter spaghetti-gudstjenesten,« siger Tina Gertsen.

Sognepræst Jakob Fink:

Sammen er vi kirke

I Thorsø står kirken der på bakken, som den har gjort i mange år, og den sætter stadig en ramme om vores liv. Men tager vi først op i kirken, når vi synes, vores liv er perfekt?

For sognepræst Jakob Fink handler kristendom om at leve. Han vil gerne være en samtalepartner – ikke kun når livet er perfekt, men også når det er skævvredet eller ganske dagligdags: »Jeg synes, det er spændende at høre om menneskers liv – vi har så meget til fælles, når det kommer til stykket! Kirken er desværre for flere blevet et højkulturelt sted, man kommer, når der er overskud og tid. Men det kristne budskab handler netop om, at man kan komme, når man er i underskud. Når man ikke orker, når det er op ad bakke. Når du er uden retning. Der kan vi lære noget i kirken. Det kristne evangelium skal dog ikke kun være et plaster på såret, når livet gør ondt. Evangelium betyder: Det

gode budskab, og det er et budskab man kan bære med sig både i glæde og i sorg.«

Rummelig kirke

Jakob blev færdig som teolog i 2015 og fik sit første embede i Thorsø i 2017 langt væk fra studiemiljøet i Aarhus. Han er vokset op i Den evangeliske Frikirke i Randers, så han kommer med en anden kirkelig baggrund end folkekirken. I frikirken var der masser af rytmisk musik, en anden teologi og mere frie former:

»Jeg læste teologi, fordi jeg gerne ville vide mere om kristendommen og spørgsmålet om, hvad meningen med livet er. Det interesserer mig, for hvis Gud fandtes, måtte det få en kæmpe betydning for, hvordan man skulle leve sit liv rigtigt. Jeg fandt ud af, at jo mere jeg læste, jo mindre vidste jeg alligevel om Gud.

Folkekirken var det sted, der bedst kunne rumme mig. Den er god til at give alle plads, uanset hvordan ens tro er. Det er måske også derfor, der er så mange medlemmer.«

Præsten er et medmenneske

Sognepræsten taler gerne med andre om eksistens, om det at være menneske. Han vil gerne bruges til en snak om meningen med livet, men den enkelte skal selv finde frem til meningen: »Jeg har tænkt meget på eksistens, men jeg har ikke de færdige svar. Hvert menneske må selv forholde sig til Gud. Hvis nogen synes, det kunne være spændende at snakke med mig, så kontakt mig. Faktisk håber jeg meget, at jeg kan blive brugt til dialog om liv og tro. Jeg kan godt lide den interesserede samtale, hvor jeg kan få lov til at tale med.«

Som præst møder han ofte mennesker, når der sker noget afgørende i deres liv. Fx når de har mistet et familiemedlem. Da er det vigtigt for ham at stille opklarende spørgsmål og spørge ind til, hvem personen var: »Det vigtigste er at lytte – man kan jo ikke løse folks problemer. Men jeg kan blive klogere. Det er det samme til bryllup, for der skal også komme en tale ud af det. Jeg fortæller også gerne, hvad det er, kirken kan tilbyde. Mange ved ikke så meget om, hvad kristendom er, men har den fasttømrede tradition med.«

Bold med bibelteksten

Ved at møde op i kirken er man automatisk en del af et kristent fællesskab, mener han. I Thorsø kirke kan man opleve, at præsten

Efter en fyraftensgudstjeneste er der hyggelig fællesspisning

spiller bold med bibelteksten i prædiken: »Jeg vil gerne udfordre menigheden til at snakke videre med hinanden om tekst og budskab. Hvad gør budskabet ved dig? Måske kan de kristne budskaber ændre vores måde at handle eller se andre på? Det kristne budskab om håb er ikke bygget op på mine følelser eller afhængig af, hvor meget jeg selv føler det håb. Budskabet ligger udenfor mig selv. Jeg kommer blot med det. Der er ingen lette løsninger, men et lysglimt af håb.«

Måske kunne det være en idé at gentænke liturgien – forløbet i gudstjenesten?

»Evangeliets er kernen, og derfor må formen ikke skygge for budskabet. Det er vigtigt, at man forstår, hvad der foregår og ikke føler sig fremmedgjort. Kristendom er dog meget mere end forståelse, for man skal bestemt ikke kunne memorere, hvad præsten sagde! Man skal ikke være kulturelt dannet og klog for at komme i kirke. Slet ikke. Alle kan vi

komme ganske uperfekte, for det er sådan, vi er. Alligevel er vi værdifulde! Og jeg har ikke en færdig opskrift på at lave kirke.« Selv har han drømmen om en kirke, der kunne fejre gudstjeneste, også selv om ingen på kirkens vanlige lønningsliste mødte op en søndag. For ham er det ikke de ansatte, der er kirke, men medlemmerne. De, der er døbt, udgør kirken.

Ikke defineret

Jakob synes, jobbet som sognepræst er anderledes end mange andre job, fordi man flytter ind i præstegården og alle ved, hvem man er. Man er et kendt ansigt, uden man har gjort noget for det, men han oplever stor velvilje. Den største udfordring ved at være præst er for mange, at der ikke er et klart defineret arbejde eller arbejdstid. Hvad det vil sige at være kirke er heller ikke defineret: »Det er udfordringen, at vi definerer det selv, selv om vi er forskellige ste-

der i livet. I folkekirken er vi gode til at gå døden i møde, men kristendommen siger også meget til os, der er i live! Den kan give mening for alle generationer,« vurderer sognepræsten. ■

Udgiver af magasinet:

Thorsø kirke.

Se mere på www.vejerslev-aidt-thorso.dk

Redaktion:

Jakob Fink, Erik Bertelsen og Hanne Baltzer

Tekst, interviews, redigering:

Journalist Hanne Baltzer

Fotos:

Fotograf Gitte Volsmann m.fl.

Forsidefoto:

Der var også mange i kirke, da den bød inden for til »Kom og se alle de nye ting«.

Tryk:

Videbæk Bogtrykkeri A/S

Oplag:

1100 ekspl.

Navneændring, dåb, vielse eller begravelse

Har du brug for en ny dåbsattest, hjælp til navneændring eller har du spørgsmål i forbindelse med dåb, vielse eller begravelse, så er det på kirkekontoret, Kirkegade 23 i Thorsø, du kan få hjælp.

Kontoret har åbent tirsdage og torsdag fra 9.00-12.00. Her sidder præstesekretær Jette Klostergaard Sørensen, som også kan træffes på jks@km.dk eller telefon 86 87 14 14.

Nancy Bertelsen (tv) og Vicki Nielsen koncentrerer sig om serveringen.

Vi hjælper hinanden

Vicki Nielsen er en af de frivillige, der sørger for, at alle får nok at spise fx her efter spaghettigudstjenesten. Sammen med Nancy Bertelsen mødte hun ind kl. 15 for at lave mad.

»Jeg kan godt lide mennesker. Det er nemt for mig at træde ind og udfylde min rolle. Ja, så er det hyggeligt at møde så mange glade mennesker. Desuden fungerer vores samarbejde. Jeg synes, det er en naturlig del af mit liv at lægge en indsats. Samtidig tænker jeg, at jeg på den måde betaler lidt tilbage til de mennesker, der var der for mig i mit liv – også når det var vanskeligt. Jeg springer gerne ind og hjælper.«

Vicki sidder også i menighedsrådet, hvor de fordeler opgaverne imellem sig og skiftes til at booke sig ind på det forskellige: »Vi tager alle sammen en tørn med et eller andet. Personligt synes jeg, tiltagene med at holde traditionerne i hævd er vigtige.« ■

Vidste du?

Man bliver medlem af Folkekirken, når man bliver døbt i Folkekirken. Det gælder uanset om den, der bliver døbt, er spædbarn, større barn eller voksen.

*Velkommen i kirken.
Den er også hyggelig indenfor.*